

DDG gazet 06

2004

Redactioneel 2+3

 Gastcolumn:
 Ryclef Rienstra 4

Dutch dummies 5-7

 Erelidmaatschap
 Paul Verhoeven 8+9

 Interview met Jaap
 Nieuwenhuis 10-12

 Spiegel van
 bezuinigingen 13-15

BRIEF AAN MEDY VAN DER LAAN

Zwartboek Hilversum

Dinsdag 22 juni jl. kreeg staatssecretaris Medy van der Laan uit handen van haar partijgenoot Bert Bakker een zwartboek overhandigd. Dit document is opgesteld door initiatiefnemers Paul Cohen en Ingeborg Beugel en trekt aan de alarmbel over de bedreigde kwaliteit van programma's in de radio-, tv- en filmsector, als gevolg van het huidige beleid van de Publieke Omroep. Hieronder hun brief aan de staatssecretaris.

In naam van het McKinsey-rapport vindt op dit moment het meest stupide kennis- en kapitaalvernietigende bezuinigingsbeleid in de geschiedenis van de Publieke Omroep plaats. Heren in pakken van McKinsey hebben gesproken met andere heren in pakken: de omroepbazen. Niet met een redacteur, of een maker, of een filmer. Het overgrote deel van omroepmedewerkers in vaste dienst bestaat uit buromedewerkers, productiemensen, een paar redacteuren, administratief personeel en, uiteraard, managers. Als we de nieuwsprogramma's en -rubrieken buiten beschouwing laten, worden bijna alle kwaliteitsprogramma's bij de Publieke Omroep vervaardigd door zelfstandigen, hetzij in opdracht van de omroep zelf, hetzij via onafhankelijke productiehuisen. Regisseurs, producers, schrijvers, cameramensen, geluidsmensen, editors, designers, lichtontwerpers, grips, decorontwerpers, visagisten etc., vrijwel allemaal zijn ze zelfstandig.

Foto: Michel Porro

Uit: *Strijd der Volharding*

Deze vaklieden zorgen gezamenlijk voor bijna alle films en documentaires die een hoge waardering krijgen en prijzen winnen in binnen- en buitenland. Geen enkele Gouden Kalf-winnende film is niet door onafhankelijke professionals gemaakt. Bijna alle programma's die op internationale festivals de aandacht trekken zijn, weliswaar met steun van de omroep, buiten 'Hilversum' vervaardigd. Kortom, voor de instandhouding van kwaliteit is de Publieke Omroep afhankelijk van honderden freelancers. Dit zijn de mensen zonder atv-dagen of vakantie-toeslagen, die uit liefde voor hun vak en om hun reputatie hoog te houden met veel goodwill en toewijding klaar staan om een film of programma tot de hoogst haalbare kwaliteit te brengen. Waar een

normale werkdag 8 uur duurt, is voor een freelancer 10 uur standaard, maar vaak wordt het meer. Dat geeft niet, zolang de waardering en honorering enigszins in verhouding blijft staan tot de inzet en de kwaliteit van het werk.

Na onderzoek bij honderden freelancers, o.a. via de bij de Federatie Filmbelangen aangesloten verenigingen, kan geconcludeerd worden dat:

- de inhoudelijke kwaliteit van programma's steeds meer onder druk komt te staan;
- de budgetten structureel worden verlaagd;
- de werkgelegenheid voor zelfstandige vaklieden terugloopt;
- het voortbestaan van vele zelfstandige (eenmans-)bedrijven gevaar loopt.

Terwijl in het McKinsey rapport wordt gesteld dat 'de besparingsmogelijkheden geen afbreuk (mogen) doen aan de continuïteit en de versterking van de programmatische en vernieuwende kwaliteit van de publieke omroep', blijkt vooral uit het recente beleid van de Publieke Omroep dat de manier waarop bezuinigingen worden ingevoerd het tegendeel bewerkstelligt. Want om de bezuinigingen door te voeren is de Publieke Omroep bezig te snoeien op de makkelijkste en tegelijk meest kwetsbare plek, namelijk bij de zelfstandigen. De laatste tien jaar zijn de marges voor zelfstandigen al veel smaller geworden. Steeds meer is de (dag-)prijs, en steeds minder de persoonlijke kwaliteit, het criterium geworden op basis waarvan iemand wordt gevraagd zijn of haar vak uit te oefenen.

Met het eenzijdig opleggen van lagere prijzen, zoals de Publieke Omroep momenteel doet, wordt een grens overschreden. Alleen de grootschalige bedrijven, waar televisiewerk een routine is, waar het personeel inwisselbaar is en weinig plaats is voor originaliteit, zullen kunnen overleven. Veel zelfstandigen zullen het loodje leggen. De grootste groepen zelfstandigen zijn:

- de camera- en geluidsmensen;
- de editors;
- de makers/regisseurs.

Camera- en geluidsmensen

De hoog opgeleide zelfstandige camera- en geluidsmensen, die bij tal van programma's hun kwaliteit hebben bewezen, krijgen vanuit de Publieke Omroep te maken met opgelegde prijsverlagingen,

gebaseerd op de bulk-prijsafspraken voor nieuwsploegen in dienst van grote bedrijven, die contractueel honderden draaidagen per jaar afleveren. Deze dienstverlening is structureel anders dan het specialistische werk van vele zelfstandigen, waarbij betrokkenheid, inhoudelijke verdieping en culturele belangstelling zich vertaalt in compositie, opbouw, ritme en überhaupt een hoogwaardige beeld- en geluidskwaliteit. De omroep hanteert nu een beleid van take it or leave it, waarbij onderbetaalde programmamakers worden gedwongen te werken met slechts diegenen die zich hebben geconformeerd aan gemiddelde prijsverlagingen tot 25% (dit echter zonder een gegarandeerd aantal draaidagen). Indien dit beleid wordt doorgezet zal de beroepsgroep van deze vakspecialisten uitdunnen. Er zijn al voorbeelden te noemen van hoog gekwalificeerde freelancers die uit noodzaak tuinman of theeverkoper geworden zijn. Een van de beste geluidsmensen in Nederland, met een lange lijst van speelfilms en documentaires op z'n naam, is onlangs in Frankrijk een café-restaurant begonnen. Los van het financiële aspect was hij de belediging beu om, met tientallen jaren ervaring, steeds maar voor afgedwongen dump-prijzen te moeten werken. Een verschraling in deze beroepsgroep zal leiden tot het verlies van datgene waarin de Publieke Omroep zich onderscheidt van de commerciële omroep.

Editors

Bij de editors is het niet anders. Ook daar wentelt de Publieke Omroep de vereiste bezuinigingen af op de zelfstandig

Uit: *Strijd der Volharding*

opererende bedrijven buiten de omroep. Een bedrijf waar vele topregisseurs van Nederland met de beste editors hun films monteren krijgt een rondschriven toegestuurd waarin prijsverlagingen van tussen de 12,5 en 33,3% worden aangekondigd, alsof de omroep geen afnemer maar een aanbieder is. Een editor wordt in de brief 'technicus' genoemd (kennelijk bestaat bij de omroep de indruk dat montage slechts een kwestie is van knoppen drukken), maar wordt wel geacht ruim 30% minder te verdienen dan bijvoorbeeld een verwaringsmonteur (€ 37,50 per uur tegenover € 55 per uur). Dit soort bedrijven, die de laatste tien jaar met steeds smallere marges hun werk hebben voortgezet, dreigt van het toneel te verdwijnen als de Publieke Omroep weigert in te zien dat juist deze 'buitenwacht' aan de basis staat van kwaliteitstelevisie.

Met de komst van relatief goedkope montagesystemen voor huiscomputers stimuleert de omroep regisseurs steeds meer om thuis zelf te monteren. Dat is inderdaad goedkoper, maar de kwaliteit lijdt eronder.

REDACTIONEEL

Het zal erom spannen de derde dinsdag van september. Meer dan ooit zal Prinsjesdag van belang zijn voor de Nederlandse film. Allereerst in verband met het filmstimuleringsbeleid. De op 1 juni jl. gepresenteerde plannen van de NVS en de distributie- en bioscoopsector kregen op de Middag van de Nederlandse

Speelfilm weinig bijval van staatssecretaris van der Laan. Ze legde het initiatief bij de Tweede Kamer. Zelf zal ze geen actie ondernemen in het kabinet. Het zal nog een hete zomerlobby worden om behalve Bert Bakker (D'66) ook andere kamerleden warm te laten lopen zodat er vanuit de Tweede Kamer een goede

regeling kan worden afgedwongen. Ten tweede is er het advies van de Raad voor Cultuur. Zowel in de pers als in het veld is er overwegend negatief gereageerd op het advies Spiegel van de Cultuur. Kunsten '92 heeft zelfs een brief naar Van der Laan gestuurd met een dringende oproep om het advies niet op

te volgen (zie elders in dit nummer). Ryclef Rienstra stelt in de gastcolumn: 'Als de Nederlandse film tot de culturele industrie gerekend mag worden, is het toch vanwege zijn culturele impact en niet zozeer door zijn industriële betekenis. Filmbeleid is dus primair cultuurbeleid.' Daarmee wil de oud-

Foto: Michel Porro

Cameraman Wouter Westendorp met Paul Cohen

De makers/regisseurs

Bij de publieke omroep zitten relatief weinig makers in vaste dienst. De flexwet heeft vijf jaar geleden deze toch al niet zo grote groep werknemers flink uitgedund. Voor veel makers en redacteurs gaf deze goed bedoelde wet de genadeklap. Hij heeft precies het tegendeel opgeleverd van wat die beoogde. Bij sommige omroepen, zoals de VPRO, heeft het een waar slagveld opgeleverd: iedereen met een freelance-contract vloog eruit. In plaats van dat de flexwet de makers (werknemers) tegen de machtige omroepen zou beschermen, heeft het de omroepen een efficiënt wapen in handen gespeeld om mensen tot het uiterste te kunnen 'gebruiken', en dan zonder pardon

af te serveren. Makers in vaste dienst hebben de laatste jaren veel moeten inleveren, vooral op het gebied van secundaire arbeidsvoorwaarden. Ook de zelfstandige makers hebben de afgelopen jaren moeten worstelen met veel te lage salarissen en met onbegrip van de omroepbazen over wat het werk van een maker/regisseur nu eigenlijk inhoudt. De Dutch Directors Guild is sinds twee en een half jaar in onderhandeling met het HoCo, het Honorarium College van de Publieke Omroep, om voor documentairemakers tot een redelijke overeenkomst te komen wat betreft honorering en het overdragen van rechten. Wanneer deze overeenkomst door handtekeningen wordt bekrachtigd, zou dit een voorbeeld

kunnen vormen voor andere branchegenoten - in de eerste plaats de dramaregisseurs (maar zover is het op dit moment nog niet).

De zelfstandige documentairemakers lijken zich nu met succes te kunnen organiseren. Waarom zouden ze nu dan ook aan de bel trekken? Het lijkt tegenstrijdig. Maar juist op het moment dat deze beroepsgroep een vinger achter de deur krijgt en hopelijk beter betaald zal krijgen - in tegenstelling tot de vaste werknemers overigens - lopen ze tegen de McKinsey-muur. Door de bezuinigingen komt er minder werk. En als ze het voor elkaar krijgen om een project te realiseren zijn ze gedwongen om met de goedkoopste, dus minst gekwalificeerde, geluids- en cameramensen te werken. Van deze makers wordt wel kwaliteit verwacht. Als ze minder goed werk afleveren omdat ze met goedkope, minder betrokken mensen moeten werken, worden zij erop afgerekend. Juist voor de mensen die verantwoordelijk zijn voor de inhoud van een programma is het essentieel dat de botte bijl die nu door de zelfstandigen maait, wordt gestopt.

Ingeborg Beugel, programmamaker Paul Cohen, cameraman/regisseur

Deze brief is vergezeld gegaan van een dossier waarin vele professionals kond hebben gedaan van hun ervaringen. Bij het samenstellen van deze Gazet was nog niet bekend hoe er vanuit Den Haag op het zwartboek is gereageerd. Voor actueel nieuws: www.directorsguild.nl

Filmfondsdirecteur niet zeggen dat film niet via andere potjes dan de Cultuurnota ondersteund mag worden, maar dat film wel de behandeling verdient die andere cultuursectoren ook krijgen. Zo werd bij de instelling van het Pensioenfonds voor Zelfstandige Kunstenaars (waarbij op elke cultuursubsidi-

die een percentage voor de ontvanger apart wordt gezet in dit fonds) de filmsector simpelweg vergeten. De Federatie Filmbelangen probeert dit alsnog recht te trekken zodat schrijvers en regisseurs e.d. aanspraak kunnen maken op de regeling, maar dat dat nodig is, zegt meer dan genoeg.

Misschien moet de Nederlandse regisseur zijn blik meer op Europa richten. Gezien de waardering voor de kwaliteit van de Nederlandse film op buitenlandse festivals, lijkt dat logischer dan je blindstaren op de onwil van omroep en overheid in eigen land. Dat is ook in andere sectoren de uiterste consequentie als

men zijn eigen talenten negeert: het vertrek van dat talent naar betere oorden. Paul Verhoeven mag dan wel terug in het land zijn, maar als op Prinsjesdag blijkt dat de Nederlandse film terug wordt geworpen naar de situatie van voor 1999, dan zal dat van tijdelijke aard blijken te zijn.

Filmbeleid is cultuurbeleid

's Lands hoogste cultuuroordelaar, de Raad voor Cultuur heeft gesproken.

In zijn advies aan de staatssecretaris voor Cultuur schrijft hij wat zuinigjes over de bereikte resultaten van het filmstimuleringsbeleid. Weliswaar zijn er kwantitatief resultaten geboekt, maar nu is er behoefte aan een kwalitatieve verbetering en vooral aan de financiële versterking van de artistieke film.

Daaronder moeten we dan de niet-commerciële speelfilm, de documentairefilm en de animatie- en experimentele film begrijpen. Ook wordt, nu de fiscale filmstimuleringsregeling op sterven na dood is, gepleit voor een vervangende regeling, maar dan niet binnen de Cultuurnota, aldus de Raad voor Cultuur. Twee misvattingen in een advies. In de evaluatie van de filmstimuleringsmaatregelen

stelde bureau Berenschot vorig jaar dat het hoofddoel van dit beleid, 'het creëren van een economisch levensvatbare bedrijfstak' onrealistisch was. Dit werd overigens al duidelijk vanaf het moment dat er een steeds solidere subsidiebodem nodig was om de fiscaal gedreven investeerders aan hun rendementsgerief te helpen. Rendement subsidiëren van in wezen niet in de intrinsieke kwaliteit van een film geïnteresseerde investeerders, is natuurlijk de dood in de pot. Maar als ik de resultaten van het stimuleringsbeleid beoordeel aan de hand van de gemaakte films gedurende de afgelopen jaren, dan zie ik in meerderheid geslaagde films die onmiskenbaar verbonden zijn met de Nederlandse cultuur. Een variëteit aan films waarvan niemand op voorhand met zekerheid had kunnen voorspellen of ze een commercieel succes zouden worden of niet. Films die vrijwel allemaal recht doen aan de artistieke integriteit van de makers, enkele quasi-commerciële misbaksels daargelaten. Bovendien is in een paar jaar tijd een enorme hindernis overwonnen: het bioscooppubliek trekt zijn neus niet meer op voor de Nederlandse film. Integendeel!

De parallel met de jaren zeventig en tachtig dringt zich op. Ook toen was er een opleving in de Nederlandse film. Maar ook toen kwam de reactie. Er was te weinig ruimte voor de artistieke film, vond

men. Het Fonds voor de Nederlandse Film werd opgericht en de lange 16 mm film – destijds hét kenmerk van de artistieke lange speelfilm – kreeg alle ruimte. Het Productiefonds voor Nederlandse Films bleef de financier van de 'commerciële films' en het Filmfonds deed de 'artistieke films'. Ik ben een verklaard tegenstander van deze kunstmatige tweedeling, die suggereert dat een commerciële film niet artistiek is, of erger zelfs, dat de artistieke film een genre op zichzelf is. Om die reden en om de reden dat vrijwel elke Nederlandse film gewoon tot de Nederlandse cultuur behoort, zou ik staatssecretaris Medy van der Laan willen oproepen de suggestie van de Raad voor Cultuur als zou de financiële ondersteuning van de publieksfilm niet binnen de Cultuurnota passen, volstrekt te negeren. Als de Nederlandse film tot de culturele industrie gerekend mag worden, is het toch vanwege zijn culturele impact en niet zozeer door zijn industriële betekenis. Filmbeleid is dus primair cultuurbeleid. Wat niet moet verhinderen dat de staatssecretaris de dialoog met de ministers van Economische Zaken én van Financiën blijft voeren.

Ryclef Rienstra

Ryclef Rienstra is onlangs op voordracht van de DDG benoemd tot bestuurslid van de Federatie Filmbelangen.

Ryclef Rienstra

DE 'THINK BIG'-THEORIE VAN MICHAEL DONALDSON

Dutch dummies

Think Big! Dat is het credo van entertainment lawyer Michael Donaldson. In boeken als *Negotiating for Dummies* propageert deze Hollywood jurist het vrije ondernemerschap van de filmmaker. Typisch Amerikaans, maar zijn verwondering over de beperkte internationale blik van de Nederlandse filmwereld snijdt wel hout.

Michael Donaldson op het Maurits Binger Film Instituut met Sonia Herman Dolz

Michael C. Donaldson is een befaamd entertainment lawyer uit Hollywood, die een deel van zijn werkterrein de laatste jaren heeft verlegd naar het docentschap, dat hem door zijn boeken *Negotiating for Dummies* en *Clearance and copyright: Everything the filmmaker needs to know* zoveel faam heeft bezorgd, dat hij overal ter wereld op festivals, universiteiten en filmopleidingen wordt uitgenodigd om zijn licht te laten schijnen over de juridische aspecten van het filmmaken. Zo deed hij afgelopen mei ook Nederland aan. Op het Maurits Binger Film Instituut gaf hij twee

seminars voor producenten. Dat bleek nog niet zo eenvoudig. Hoewel Donaldson de onafhankelijke film een warm hart toedraagt en hij zelf in Cannes twee non

Het laatste wat een filmmaker zich moet afvragen is of de overheid tevreden is met zijn film

union lowbudgetfilms vertegenwoordigde, is zijn denken bepaald door het Amerikaanse principe dat film hoe dan ook handelswaar is. Hij kan zich maar moeilijk verplaatsen in een systeem dat gericht is op louter overheidsfinanciering, met een sterke afhankelijkheid van de publieke (door dezelfde overheid gefinancierde) televisie.

Donaldson: 'Jullie hebben hier een generatie filmmakers, die zichzelf geen marktvragen stelt, maar vragen betreffende overheidsfinanciering. Het laatste wat ik me als filmmaker moet afvragen is of de overheid tevreden is met mijn film. Het publiek moet tijd en geld willen spenderen aan mijn producten. Afgezien van een paar staten in Amerika die belastingvoordeel verschaffen als er daar gedraaid wordt, heeft de Amerikaanse producent twee mogelijkheden: een commercieel succesvolle film maken of sterven.' Ons argument dat door de beperktheid van het taalgebied Nederlandse films nu eenmaal niet tot stand kunnen komen zonder overheidsfinanciering, verwerpt hij als een denkfout. (Overigens is opnemen in het Engels voor Donaldson een vanzelfsprekendheid.)

'Natuurlijk kan dat wel, als je film maar als een internationale uitdrukkingvorm beschouwt. Zoek uit, wat internationaal verkoopt. Je kunt overal terecht als je maar het goede script hebt. De twee beste sales companies ter wereld worden geleid door Nederlanders, Wouter Barendrecht van Fortissimo Film en Jan Rofekamp van Films Transit. Maak gebruik van hun expertise en zeg: ik heb hier vijf projecten, welke denk jij te kunnen verkopen. Maak films voor de wereld zonder je artistieke uitgangspunten of je engagement prijs te geven. Loop de wereld in om geld te zoeken, maar zorg dat je uit de gevangenis van overheidsfinanciering blijft. Draai de rijken een poot uit, scharrel je geld bij elkaar, bespeel je familie, probeer pre-sales te krijgen, neem geld op op je creditcard. Ik heb een film met Martin Landau, die heeft 240.000 dollar gekost en een film met Faye Dunaway met een budget van minder dan een miljoen.'

Wereldvisie

Het lijkt niet echt tot Donaldson door te dringen dat zijn oplossingen ons niet

'Think big: step one in archieving great results is to think big. In every aspect of a specific negotiation and in planning your life, think big. You can always scale back later.'

(uit: *Negotiating for Dummies*)

Uit: *Arna's children*

sprakeloos doen verzuchten: is het dan echt zo eenvoudig? We geven voorbeelden van projecten die beantwoorden aan de door hem gepropageerde universal appeal en desondanks internationaal geen cent oprachten. Zo wint de documentaire *Arna's Children* op elk festival

'In addition to thinking big, you need to think bold. When your vision seems very distant – when the road seems all uphill – you have to be very creative. Try tackling the problem in a different way to reach a solution. The problem of figuring out how to make your vision become a reality is really an opportunity.'
(uit: *Negotiating for Dummies*)

wel een prijs, maar blijft de verkoop tegenvallen. Ook Oscarwinnaar *Karakter* heeft op filmmarkten geen hoge ogen gegooid. Desalniettemin blijft het Donaldson verwonderen dat wij ons zo op de nationale markt richten. 'Dan is je onderhandelingspositie te beperkt en maak je je afhankelijk van geldschieters als de televisie. Ik blijf me erover verwonderen, dat Nederlandse filmmakers dat als de enige keus zien. De Nederlanders waren altijd overal ter wereld aan het handelen. Nederlanders hadden een wereldvisie. Waarom zou dat voor film anders zijn? Je moet de mentaliteit van regisseurs, schrijvers en producenten

veranderen. Jullie spreken allemaal geweldig Engels. Waarom laten jullie de acteurs niet gewoon in het Engels acteren? Dat vergroot je marktpotentie.' Het klinkt mooi, maar blijft voor ons een toch wat irreële optie. Donaldson maakt zijn vergelijkingen tussen Amerika en Europa overigens wel op basis van de onafhankelijke Amerikaanse

Zorg dat je uit de gevangenis van overheidsfinanciering blijft

filmindustrie, omdat de Hollywood-studio's nauwelijks meer geïnteresseerd zijn in onafhankelijke projecten. Zoals ook Paul Verhoeven in maart bevestigde op de DDG-avond in de Balie. Ze maken vooral sequels en films gebaseerd op bestsellers, goedlopende theaterstukken en musicals. Slechts af en toe een aangekocht script. De onafhankelijke producenten daarentegen hebben geen geld om topschrijvers in te huren, ze hebben geen banken achter zich, dus zij moeten het hebben van het aanbod. Ze kopen in beginsel geen scripts, maar nemen opties. Pas als de financiering rond is, dan wordt de deal gemaakt op basis van onderhandelingen. En die zijn weer afhankelijk van de betrokkenheid van de Guilds bij de ondertekening. Maar ook als een project onder de unions valt, kun je nog deals maken. Je bent wel gebonden aan zekere

BERICHTEN

Werkbezoek minister de Geus

Op 12 mei jl. bracht minister van Sociale Zaken De Geus een werkbezoek aan de filmsector.

Op de set van de *Pluk van Petteflet* werd met de minister door de Federatie Filmbelangen gesproken over vier onderwerpen: de gevolgen van de WW-ingrepen voor filmcrews, de arbeidstijdenproble-

matiek, de Zelfstandigenverklaring / VAR en de afschaffing van de WAZ. De Geus was het met de FF eens dat filmmedewerkers in de praktijk geen toegang meer zullen hebben tot een WW-uitkering als de bezuinigingen worden uitgevoerd. De FF onderstreepte dat de feitelijke opschorting van het uitkeringsrecht voor een hele sector onacceptabel is, temeer daar de premieplicht

gewoon gehandhaafd blijft. De Geus leek vatbaar voor de argumentatie. Dat de arbeidsinspectie van mening is dat niet-werknemers in de filmsector toch onder de arbeidstijdenwet vallen was nieuw voor De Geus, evenals het feit dat de filmsector geen collectief overleg kan voeren dat door de wet erkend wordt. Vooral dit laatste vond De Geus interessant. Hij zegde toe om bij de op han-

den zijnde wijziging van de arbeidstijdenwet hiermee rekening te houden. Over de VAR en de WAZ werden geen noemenswaardige mededelingen gedaan.

minimumtarieven en bij de Directors Guild of America krijg je te maken met verplichtingen ten aanzien van first assistants, werktijden, lunch- en dinerpauzes, etc.

Wat de schrijvers betreft, maakt het vaak niet uit of ze werkelijk lid zijn van de Guilds, omdat ze zich hoe dan ook willen conformeren aan de Guild-regels en minimum tarieven. 'Ik zou schrijvers willen adviseren om zo te onderhandelen dat in ieder geval de Guildfees aan de onderkant betaald worden. Voedt de producenten zo op dat ze redelijke fees betalen! Het is in hun voordeel, omdat er bij gebleken succes een relatie voor de toekomst is. Natuurlijk is het zo dat makers in Hollywood beter beschermd zijn. Er zijn algemeen geaccepteerde tarieven voor scenario en remakes en tegenover de totale overdracht van rechten staan de vastgestelde residuals (percentages van de winst; red.) bij verkoop en heruitzending e.d.'

Padvinders

Donaldson ziet dat als filmmakers, ook producenten, hier onderhandelen met de televisie ze vaak het onderspit delven vanwege de afhankelijke positie die ze hebben. 'Probeer twee dingen', zegt hij: 'krijg je in verhouding te weinig geld voor je project, dan blijven de internationale

'After the deal is done, you are done. Fight the impulse to spread the word about the new Biggest Jerk in Your Life'. (uit: Negotiating for Dummies)

distributierechten buiten de deal. Die moet je te allen tijde zelf houden. En probeer belangstelling te krijgen uit meer dan één bron. Dan is je positie altijd sterker.'

Kunnen Amerikaanse regisseurs hun internationale rechten zelf exploiteren?

Hollywoodstudio's zijn nauwelijks meer geïnteresseerd in onafhankelijke projecten

'Nee, ze worden uitgekocht. Maar daar staan dan ook behoorlijke salarissen en de residuals tegenover. Voor een A-regisseur worden honoraria betaald tussen 1 en 10 miljoen dollar. De software programma's die producenten gebruiken om te budgetteren gaan uit van bepaalde percentages voor de regie. Dat is niet echt een regel, maar een gegroeid patroon. Tien procent van het budget is bij ons doodnormaal en minder dan vijf procent is het nooit.'

Als je dat als Hollandse dummie wilt uitonderhandelen, dan kun je uit Donaldsons boek de volgende aanbevelingen halen:

'Volg het motto van de padvinders: zorg dat je bent voorbereid! Weet wat je grenzen zijn en hou je eraan. Probeer daarnaast een emotionele afstand te houden, zo nodig door gebruik van een bemiddelaar. Luister goed naar de andere partij, daar kun je je voordeel mee doen.

Zorg dat je helder communiceert en alleen wanneer dat nodig is, en zorg er vooral voor dat je tijdig een deal sluit of de onderhandelingen stopt.'

Hans Hylkema / Fleur Botman

Clearance and copyright: Everything the filmmaker needs to know / Silman-James Press 2003 / ISBN 187950572X
Negotiating for Dummies / For Dummies 1996 / ISBN 1568848676

Michael Donaldson

Scriptdepot

Ooit zag Wim Verstappen in de VS een elektronisch systeem voor het deponeren van scenario's. Zijn wens zo iets in Nederland op te zetten is nu werkelijkheid geworden.

Sekam/Vevam heeft in samenwerking met de DDG en het Netwerk Scenarioschrijvers een database opgezet onder

de naam Scriptdepot. Jan van Sandwijk is bezig de testfase van het systeem af te ronden en het protocol voor aanlevering op te stellen.

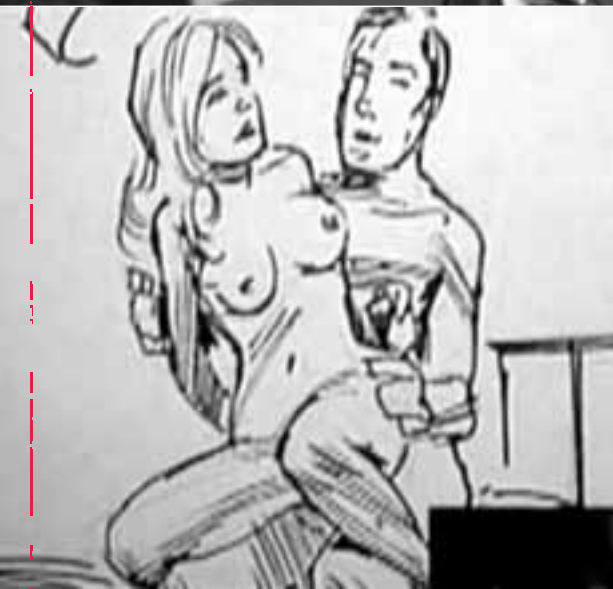
Scriptdepot zal globaal als volgt werken: scenario's kunnen door leden van Sekam/Vevam, DDG en het Netwerk Scenarioschrijvers als attachment gemaïld worden naar scriptdepot@eigenvereniging.nl [dus bijv.

scriptdepot@ddg.nl]. De verzender krijgt automatisch een factuur voor 5 of 10 euro voor respectievelijk 5 of 10 jaar deponering. Het script wordt vervolgens elektronisch van een betalingsbewijs voorzien en op datum gedeponerd. Hoewel een dergelijke deponering juridisch niet waterdicht is bij plagiaat, kan het wel degelijk van waarde zijn. Op termijn hoopt Jan van

Sandwijk dat de database voor meer doelen gebruikt kan worden. Streven is in ieder geval om naar Amerikaans model tot de situatie te komen dat producenten alleen een scenario aannemen wanneer deze gedeponerd is.

25 maart 2004

De Balie, Amsterdam.
Paul Verhoeven in gesprek
met Rudolf van den Berg en
het toegestroomde publiek.
Eerste erelidmaatschap
DDG uitgereikt.

INTERVIEW MET JAAP NIEUWENHUIS

De frisse Federatie

De Federatie Filmbelangen is opgefrist. Een nieuw pand, een nieuwe bestuursvoorzitter, een nieuwe aanpak. Het beleid en het reilen en zeilen van de Federatie ontgaat de meeste filmmakers nogal eens. Op 1 juni zagen de meeste professionals voorzitter Jaap Nieuwenhuis dan ook voor het eerst in het openbaar. Dat hij zich dienstbaar opstelde aan de sector door de presentatie van de plannen voor filmstimuleringsbeleid aan de NVS en de NFC over te laten, is tekenend voor zijn visie op de Federatie Filmbelangen.

In september 2003 werd Jaap Nieuwenhuis officieel voorzitter van de Federatie Filmbelangen. Als opvolger van oude rot Bouke Beumer was hij een verrassende nieuwkomer. Het bestuur gaf Nieuwenhuis twee basistaken op: verdere professionalisering van de nog jonge Federatie en de versterking van de aangesloten beroeps- en belangenverenigingen die samen de Federatie maken. De 45-jarige Nieuwenhuis wachtte bovendien de taak om de onvrede over en op het bureau van de Federatie in goede banen te leiden. Alles bij elkaar geen eenvoudige opgave – zeker in een organisatie die op dat moment gekenmerkt werd door onderlinge irritaties en eilandjespolitiek van de filmprofessionals. Nieuwenhuis' achtergrond en ervaring als

communicatie adviseur en interim-manager maakte hem echter geen groentje op dit gebied. Nieuwenhuis rolde begin tachtiger jaren als afgestudeerde Letterenstudent (Engels) al snel in de

Hoe krijg je iedereen zover om te spreken van 'onze Federatie'?

wereld van de public relations en public affairs. Als consultant en interim-manager ontdekte hij zijn talenten. Nieuwenhuis: 'Een goede consultant is zelfkritisch, wil en kan iets teweeg brengen bij anderen door overwicht en overtuiging. En je moet een beetje jongehonderig zijn.'

Nieuwenhuis' werkterrein liep uiteen van de zuivelindustrie en justitie tot de commerciële zendgemachtigden. Hij adviseerde de Postbank over marketing, de politie over de IRT-affaire en was interim-directeur van MTV. Als partner van bureau Ferendi houdt hij zich bezig met public affairs en projectmanagement. Tevens is hij bestuurslid van Theater de Engelenbak. Maar hoe kwam hij bij de Federatie Filmbelangen terecht en wat werd er van hem verwacht? 'Ik ben vorig jaar door Bouke Beumer uitgenodigd om voorzitter te worden. In eerste instantie zocht de Federatie naar iemand met een hoger politiek profiel. Ik ben natuurlijk een onbekend gezicht. De verwachtingen lagen eerst dus anders. Dat ik het toch geworden ben, heeft denk ik te maken met dat men mijn specifieke kwaliteiten ook nodig had. Bovendien was het blijkbaar niet gemakkelijk om iemand met een hoog politiek profiel te vinden voor de Federatie.' Wat zag consultant Nieuwenhuis bij binnenkomst in de Federatie? 'Ik zag veel onderlinge irritatie.

Jaap Nieuwenhuis ...

De Federatie had een duidelijke lobby-missie, maar een goede aansluiting met de achterban ontbrak. Het viel mij ook op dat de bestuursomgeving van de Federatie gedomineerd werd door de sector zelf. Dus er zijn weinig mensen bij de Federatie betrokken die er met enige afstand naar kunnen kijken. Er werd – met uitzondering van het filmstimuleringsbeleid – vooral over de eigen toko gesproken en weinig over de gezamenlijke toko. De ledenorganisaties spreken eerder over “jullie” dan over “wij”. Terwijl de Federatie toch een gezamenlijke organisatie is. Mijn opdracht is dan ook om die interne aansluiting beter te krijgen. Hoe krijg je iedereen zover om te spreken van “onze Federatie”?

In de praktijk van bijvoorbeeld de Federatieraad (het orgaan waar alle leden zitting in hebben; red.) valt het inderdaad op dat Nieuwenhuis er voortdurend op hamert dat de verschillende belangenverenigingen input aan de Federatie leveren. Zij moeten de agenda bepalen, vindt hij. Het verbaast hem overigens niet dat de lidorganisaties juist de neiging hebben (gehad) om de Federatie ‘hun zaakjes te willen laten oplossen’. Ook in de consultancy wereld is dat mechanisme waar te nemen. ‘Bedrijven en instellingen hebben de neiging om te denken dat de consultant alles voor ze oplost. Terwijl je als consultant juist inge-

zet wordt om de organisatie aan de gang te krijgen. Je bent er om een proces te begeleiden dat er voor zorgt dat een organisatie zelf beter leert te functioneren. Dan moet je als organisatie dus juist heel actief zijn.’

Platform

Eerder dit jaar vertrok Judith Merkies om privé redenen naar Brussel. Na het wegvallen van de directeur bleek dat het bureau van de Federatie niettemin slagvaardig kon optreden. ‘Waar voorheen de directeur met name het gezicht van het bureau bepaalde en er sprake was van

De Federatie had een lobby-missie, maar geen aansluiting met de achterban

een sterke focus op het dossier filmstimuleringsbeleid, zijn nu alle medewerkers nadrukkelijk bij de verschillende dossiers betrokken, en is er veel meer aandacht voor de faciliterende taak van de Federatie. De leden hebben wel krachtig en eendrachtig het ontstaan van de Federatie bewerkstelligd, maar het daarna te weinig als instrument gebruikt’, legt Nieuwenhuis uit. Er was hem dan ook veel aan gelegen om zoveel

mogelijk lidorganisaties onder één dak te krijgen. Inmiddels huizen de NBF, de NVS, ACT en later dit jaar ook de DDG in het pand op Rokin 91. Is er al verbetering zichtbaar ten op zichte van vorig jaar? ‘Je ziet nu al dat er meer dialoog is in de Federatieraad, meer open discussie. Natuurlijk ontstaat er door huisvesting te delen meer onderling contact, maar ik constateer ook een toename in samen-zaken doen met de Federatie als spil. De actie van de camera- en geluidsmensen tegen de bezuinigingsplannen van de publieke omroep in april is een goed voorbeeld. Die actie is geïnitieerd en opgezet door de NSC en de VCA, maar gecoördineerd en gefaciliteerd door de Federatie.’

‘Ik streef ernaar dat de Federatie het platform wordt voor de leden om gezamenlijk op te treden. Soms bilateraal, soms in breder verband. Het klinkt erg als de consultant die spreekt, maar de Federatie moet het advies- en uitvoeringsbureau van de Nederlandse film worden. In plaats van dat de Federatie alleen de voortrekkersrol vervult – zoals tot nog toe veel is gebeurd – moet nu meer nadruk op de faciliterende kant komen te liggen. Het laatste jaar bijvoorbeeld is de kar van het filmstimuleringsbeleid door de NVS getrokken, maar met de Federatie als voorzitter van de werkgroep die zich met die filmstimulering

Foto's: Patrick Minks

bezig hield. De sector heeft zelf de meeste expertise in huis. Zij moet ook de gezichten naar buiten toe leveren die het beleid uitdragen.'

Betekent dit dat de Federatie geen nieuwe directeur meer krijgt of wordt hij zelf een soort directeur?

'Er is besloten om het voor een jaar aan te kijken zonder directeur. Dat is deels een financiële afweging, maar ook omdat het bureau prima loopt nu. De lobby en de representatie ligt tot nader orde bij het hele Federatiebestuur en bij de lidorganisaties. Ik vind het ongezonder voor een organisatie als de voorzitter van bestuur ook een directeursfunctie heeft, dus dat is zeker niet de bedoeling. Een directeur moet een behoorlijk profiel hebben en het lastige is dat dat snel kan botsen met de ledenverenigingen die ook een eigen profiel willen uitdragen. Daarom ook wil ik de voortrekkersrol meer bij de leden leggen.'

Reuring

De middag van de Nederlandse Speelfilm die de Federatie vorige maand organiseerde is een schoolvoorbeeld van hoe

het volgens Nieuwenhuis moet.

'De Federatie faciliteert de gelegenheid voor de filmsector om zich te presenteren. Zo kunnen de verschillende belangengroepen zichzelf blijven profileren, terwijl de Federatie de rol van katalysator vervult, en er aan bijdraagt dat een zo breed mogelijk deel van de achterban

De Federatie moet het advies- en uitvoeringsbureau van de Nederlandse film worden.

zich betrokken en vertegenwoordigd voelt.' In zijn openingswoord op 1 juni in Filmmuseum Cinerama haalde Nieuwenhuis niet voor niets aan dat Filmstimuleringsbeleid niet alleen de Nederlandse speelfilm aangaat. Ook de documentaire en de positie van televisie zijn van belang voor een gezonde filmsector. Hij haalde in zijn speech doelbewust regisseurs, schrijvers, camera- en geluidsmensen en editors aan om daarmee het belang van een zo breed moge-

lijke achterban te benadrukken. En het liefst ziet Nieuwenhuis dat die zeer diverse achterban onderlinge samenwerkingsverbanden aangaat om de individuele en collectieve belangen te behartigen. Als hij mensen van buiten de filmwereld vertelt hoeveel verschillende belangengroepen de kleine Nederlandse film- en televisiewereld wel niet kent, wekt dat altijd verbazing. 'Reuring maken', hoor je hem vaak zeggen als het over zijn functie als voorzitter gaat, want er is nog veel te doen de komende jaren. Jaap Nieuwenhuis vindt dat hij het voorzitterschap zeker niet langer dan twee termijnen van drie jaar moet vervullen. Maar tot die tijd: 'We zijn lekker bezig, vind ik. Zo'n Middag van de Nederlandse Speelfilm die in een maand uit de grond is gestampt, laat dat zien. Ik vind dat we van de Federatie Filmbelangen een (h)erkend instituut moeten maken, waar niemand meer omheen kan.'

Patrick Minks

BERICHTEN

Zomernummer Boekman gewijd aan de filmregisseur

Mede naar aanleiding van het DDG-onderzoek *Zijn we in beeld?* heeft de Boekman haar zomernummer geheel gewijd aan de film- en televisieregisseur onder de titel *Film.nl*.

Op 2 juli jl. vond een symposium plaats naar aanleiding van deze bijzondere uitgave. In het nummer staan de volgende vragen centraal:

Is er toekomst voor de Nederlandse film na het falende filmstimuleringsbeleid? Wat zijn de lusten en lasten van het beroep filmregisseur? Bepaalt de (vriendjes)politiek

het beleid van de fondsen?

Hoe dramatisch zijn de publieke omroepen?

Is de documentaire poëzie of een pamflet? En: is de moeilijke verhouding tussen regisseurs en producers dan eindelijk aan het verbeteren? Marja Pruis interviewde Erik de Bruyn, Nicole van Kilsdonk, Eddy Terstall, Nanouk Leopold en Pieter Verhoeff over de hot issues in hun vak. Daarnaast aandacht voor het DDG-rapport, de lowbudget film in Nederland, de relatie publieke omroep-film, de kijkwijzer, het succes van de Nederlandse jeugdfilm, de cv-regeling, het belang van filmprijzen, filmstudies in Nederland, de documentaire film en het beoordelen van scenario's.

Columns van onder anderen Wim Verstappen, Pauline Terreehorst en Hans Hoes.

Het nummer bevat bovendien een prachtig overzicht van 100 jaar Nederlandse film-affiches. Alle leden die meegedaan hebben aan het onderzoek zullen de uitgave ontvangen. Voorts is de Boekman te koop bij de betere boekhandel.

Nicole van Kilsdonk

Studiedag DDG over Europa

De jaarlijkse DDG-Studiedag tijdens het Nederlands Film Festival zal dit jaar plaatsvinden op zaterdag 25 september in het Louis Hartlooper Complex van Jos Stelling. Het thema is 'Is het mogelijk in het huidige Europa een persoonlijk oeuvre op te bouwen als regisseur?'. De traditionele hoofdgast was bij het verschijnen van deze Gazet nog onbekend, maar er zijn gesprekken gaande met o.a. Emir Kusturica, François Ozon, de gebroeders Dardenne en Lukas Moodysson. Gespreksleider zal net als vorig jaar Peter Delpeut zijn.

Spiegel van bezuinigingen

Het advies aan de staatssecretaris voor de Cultuurnota 2005-2008 is getekend door de bezuinigingsdrift van het kabinet. Voor de filmsector is dit des te pijnlijker omdat de totale rijkssubsidie voor film – een slordige 20 miljoen euro – ‘de ruggengraat van de sector vormt’, stelt de Raad voor Cultuur in het filmdeel van zijn advies Spiegel van de Cultuur.

In het vooradvies van vorig jaar signaleerde de filmcommissie van de Raad voor Cultuur ‘knelpunten op het vlak van distributie, vertoning, kleinschaligheid en versnippering (van o.a. productiehuis; red.), kwaliteit, innovatie en educatie’. Als je dat zo op een rijtje ziet, betekent het eigenlijk dat de Raad vindt dat de hele sector één groot knelpunt is. Het grootste knelpunt blijft natuurlijk het chronische gebrek aan middelen dat de filmsector ontbeert. Niet zo vreemd dat dit op alle niveaus doorsijpelt en voor problemen zorgt. De spreekwoordelijke ruif is voor de komende vier jaar weer kleiner geworden en dus schippert de Raad in zijn advies aan staatssecretaris Medy van der Laan tussen beleidsmatige keuzes en snoeien op bonsai niveau. Van der Laan heeft de Raad gevraagd haar expliciet te adviseren over twee kwesties: de financiering van de publieksfilmregeling van het Filmfonds uit de Cultuurnota en de herziening van het gesubsidieerde distributiesysteem. Uit het antwoord op het eerste blijkt meteen al de laveertechniek van de Raad. Enerzijds onderstreept hij de eigen oproepen uit 2003 om continuering van het filmstimuleringsbeleid ‘in welke vorm dan ook’, anderzijds wordt dat deel van de aanvraag van het Filmfonds niet gehonoreerd. De Raad bestempelt de publieksfilmregeling als economisch sectorbeleid en dat hoort niet thuis in de Cultuurnota. Nu het kabinet heeft besloten dat film überhaupt geen cent meer krijgt van EZ en Financiën, stelt de Raad dat geld voor de publieksfilm uit ‘generiek cultuurbeleid’ moet komen, zoals dat ook voor Letteren gebeurt. Wat zoveel wil zeggen dat Van der Laan uitgedaagd wordt om zo’n 7 miljoen euro buiten de

Cultuurnota te zoeken voor de co-financiering van de Nederlandse publieksfilm. Dat zou in deze tijden een klein wonder mogen heten. De reactie van het

De publieksfilmregeling hoort niet thuis in de Cultuurnota

Filmfonds luidt dan ook terecht: ‘In een tijd waarin grote onzekerheid heerst over het kabinetsbeleid voor film had het Fonds een krachtiger stellingname verwacht en een dringender oproep

om de publieksfilm te blijven steunen. Gevreesd moet worden dat de aanbeveling de publieksfilm uit ‘economisch of generiek cultuurbeleid’ te financieren, weer leidt tot discussies over de betrokkenheid van de overheid bij dit type film. Dit kan afleiden van de belangrijke kwestie van het filmbeleid na 2004. (...) Een (...) stellige uitspraak zou op juist dit moment een ondubbelzinniger signaal zijn geweest.’

Distributie

De verhoging van het budget voor de artistieke en kwaliteitssteelfilm (zijn publieksfilms dan kwaliteitsloos?) verduidelijkt de strategie van de Raad. De budgetten zijn zeer beperkt, dus moeten er strikte(re) criteria gehanteerd worden dan wellicht gewenst is. Cultuur is afgebakend tot ‘kunst’. Argument is officieel

dat 'nu een kwantitatieve stijging gerealiseerd is, vooral op een kwalitatieve verbetering' moet worden ingezet. Daarmee gaat de Raad wel heel makkelijk voorbij aan het feit dat die zogeheten kwantitatieve stijging tijdelijk is gebleken nu elke structurele economische steun voor de filmsector de kop is ingedrukt. Het is zelfs aannemelijk dat over vier jaar een kwantitatieve daling kan worden geconstateerd. Bovendien negeert de Raad in haar verhaal dat de 700.000 euro die ze extra wenst voor de artistieke film slechts ontwikkelingsgeld is en waar moeten die kwaliteitsfilms straks mee gefinancierd worden? Of gaat men er vanuit dat artistieke filmproducties per definitie lowbudget zijn? En dan nog... De Raad hoopt dat er nog wat extra's te vinden is in een later stadium en adviseert de staatssecretaris om 2,5 miljoen te reserveren voor de artistieke film. Het is en blijft kruidenierswerk.

Zo strikt als commercie en kunst gescheiden worden ten aanzien van het Filmfonds, zo wordt deze waterscheiding als achterhaald beschouwd in de distributiesector. De Raad stelt een nieuwe regeling voor om niet meer de distributeur te subsidiëren, maar de aan te kopen film zelf. Alle distributeurs kunnen dan een bijdrage krijgen in de uitbrengkosten van kwetsbare cinematografische buitenlandse films (en ook kinderfilms). Zo'n nieuwe regeling moet nog ontworpen worden en zal voorlopig bij het Filmfonds neergelegd worden. Als overgangsregeling krijgen Contact Film en Cinemien een verlaagde toelage. Kinderfilm distributeur Park Junior komt niet in aanmerking hiervoor mede door 'de magere kwaliteit van de ingediende beleidsplannen'. Vraag is natuurlijk hoe een distributeur zijn aankoopbeleid moet bepalen als hij niet van tevoren weet of

Uit: *Grimm*

de kwetsbare film in kwestie betaald kan worden. Je ziet jezelf al op de markt staan en tegen de koopman zeggen: 'Ik wil die mooie appels wel, maar ik moet nog aan mijn moeder vragen of ik er geld voor krijg.' De Raad constateert

De Raad ziet er geen heil in dat een sectorinstituut ontstaat vanuit het Filmfonds.

weliswaar het risico van meer bureaucratie, maar volstaat met de opmerking dat deze tot een minimum beperkt dient te blijven. Voor een adviesorgaan dat menige aanvrager gebrek aan visie en heldere beleidsvoornemens verwijt, klinkt dit alles wel erg makkelijk.

Productie

Opvallend in het advies is de afwijzing van twee aanvragen van productiehuisen, waarvan Egmond Film de belangrijkste is omdat die de afgelopen vier jaar al structurele ondersteuning heeft gehad. Vorig jaar vroeg de filmcommissie zich af of de regeling Meerjarige Ondersteuning Productiehuisen wel terecht was vervangen door de Stimulans-voor-Succesregeling (de zgn. bonusregeling). Nu gebruikt de Raad die regeling bij het Filmfonds als argument om de aanvragen van productiehuisen af te wijzen. 'Een formele evaluatie daarvan (bonusregeling; red.) heeft nog niet plaatsgehad, maar duidelijk is dat het idee van meerjarige productiehuisensteun zich slecht laat verenigen met het huidige beleid van (...) een Stimulans-voor-Succes-regeling.' Zo stellig zijn terwijl

BERICHTEN

Hoco-onderhandelingen

Na de speciale Algemene Ledenvergadering i.h.k.v. de conceptovereenkomst met de

Honorarium College voor documentaire regisseurs, heeft een speciale commissie met o.a. Pieter Fleury en Fleur Botman zich gebogen over de op- en aanmerkingen

die tijdens de ledenvergadering naar voren zijn gekomen. Dit heeft geleid tot een aantal herzieningen die nu voorgelegd zijn aan de Hoco. Gezien de zomerperiode zal een

reactie vanuit Hilversum tot september op zich laten wachten. We houden u op de hoogte.

van beide regelingen nog onduidelijk is wat de effecten ervan zijn (geweest) voor de continuïteit van een productiehuis, is op zijn minst vreemd te noemen. In de beoordeling van de aanvraag van Egmond Film wordt zelfs erkend dat 'het voor de Raad onmogelijk is het effect van de regeling objectief en weloverwogen te beoordelen'. Ook vindt men het op basis van het beleidsplan van Egmond niet duidelijk wat de gevolgen van de structurele ondersteuning precies zijn geweest, zowel op productieniveau als qua reguliere bedrijfsvoering. Kortom, men tast volledig in het duister, maar vindt wel dat het als een paal boven water staat dat het inzetten van twee regelingen ten gunste van de continuïteit van filmmakers onwenselijk is. In hoeverre een bonus-regeling die een productiehuis en diens makers alleen beoordeelt op basis van het (publieks)succes van een enkele film, kan bijten met een regeling die eenzelfde groep makers over een veel breder spectrum beoordeelt, blijft dus onbeantwoord. Sterker nog, de vraag wordt niet eens gesteld.

Instituut

Het voert te ver om op deze plek ook de adviezen over de aanvragen van de filmfestivals en andere instituten onder de loep te nemen. Waarbij wel aangetekend dat de extra ondersteuning van het NIAf (Animatie Instituut) toe te juichen is. Tot slot nog dit: net als in het Vooradvies benadrukt de Raad voor Cultuur dat de rol van het Filmfonds in het Nederlandse filmlandschap niet mag uitgroeien tot superinstituut. Men heeft moeite met de regierol die het Filmfonds zichzelf wenst toe te schrijven. Het fonds moet 'ervoor

waken dat het met zijn proactieve houding de sector (...) niet verzwakt in plaats van versterkt.' Daarom ziet de Raad er geen heil in dat het door hem gewenste sectorinstituut ontstaat vanuit het Filmfonds. De sector moet dergelijke taken zelf ter hand nemen. Het is meer dan jammer dat men in dat licht de aanvraag van de Federatie Filmbelangen zo

Zijn artistieke film-producties per definitie lowbudget?

krachtig afwijst. De Federatie hoopte met het in de steigers te zetten van een nationaal filminstituut (niet als Federatie maar als initiatiefnemer ervan) om de komende vier jaar de algehele positie van de filmsector te verstevigen. Dat de Raad twijfels heeft over bepaalde onderdelen van de aanvraag (met name waar het gaat om belangenbehartiging), zou niet moeten betekenen dat een dergelijk uitzonderlijk initiatief vanuit de filmsector zelf, meteen wordt afgewezen. Blijkbaar heeft de Raad zo zijn eigen ideeën over hoe dat sectorinstituut tot stand moet komen en houdt men dat nog even onder de pet.

Patrick Minks

Kunsten '92, de koepelorganisatie van culturele instellingen en organisaties sprak onlangs een vernietigend oordeel uit over het gehele advies van de Raad voor Cultuur. In een brief aan Medy van der Laan roept Kunsten '92 – waar ook de Federatie Filmbelangen lid van is – de staatssecretaris op om te voorkomen dat meer kapot wordt gemaakt dan ons lief is. Opvolging van het advies zal leiden tot afbraak van de culturele sector. Kunsten '92 vindt dat de Raad de bezuinigingen niet *for granted* had mogen nemen.

COLOFON

Redactie

Hans Hylkema, Janette Kolkema,
Patrick Minks, Erik van Zuylen

Medewerkers aan dit nummer

Ingeborg Beugel, Fleur Botman, Paul
Cohen, Michel Porro, Ryclef Rienstra,
Fedor Sendak Limperg/PRETTANG
Illustrators, Coleta Valkenburg

met dank aan Tinne Bral/Maurits
Binger Film Instituut

Vormgeving

Van GOG, Amsterdam

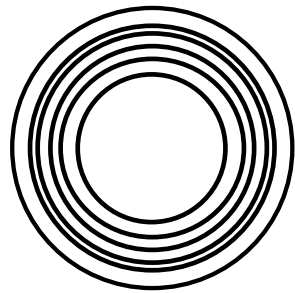
Kopij inzenden voor 1 september 2004

bij voorkeur per email naar
gazet@directorsguild.nl

bureau DDG/redactieadres

Van der Hoopstraat 84-hs
1051 VL Amsterdam
tel.: 020 6842807
fax: 020 6885299
email: info@directorsguild.nl
www.directorsguild.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de betrokken auteurs. De redactie heeft getracht de rechthebbenden van het beeldmateriaal te achterhalen. Wie desondanks meent beeldrecht te kunnen doen gelden, wordt verzocht contact op te nemen met het DDG-bureau.

BINGER

projectgebonden training voor filmprofessionals

MASTERCLASSES HERFST 2004

- **Management for Directors & Producers**
10-12 september 2004 (o.v.)
1-3 december 2004
- **Judith Weston - Acting for Directors**
22-24 september 2004
5-7 oktober 2004
- **Judith Weston - Script Analysis with Rehearsal Techniques**
27 september - 1 oktober 2004
9-12 oktober 2004
- **Jennifer Fox - Documentary Storytelling**
1-3 oktober 2004
- **Bruce Block - Visual Storytelling in Film**
12-14 november 2004
- **David Russell - The Art of Storyboarding**
19-21 november 2004

Details op www.binger.nl onder short courses.

LENTESEMESTER 2005

1 maart – medio juli 2005

- **scriptontwikkelingsprogramma**
voor scenarioschrijvers en producenten
- **script editing programma**
voor in de praktijk werkzame scriptlezers,
beoordelaars, dramaturgen en scriptconsulenten

De voertaal is Engels.

Uiterste aanmeldingsdatum: 15 september 2004
Toelatingsgesprekken: op 25 en 26 oktober 2004

Details op www.binger.nl

foto Kris Dewitte

Pitchen tijdens CineMart 2004

Het Binger zal gesloten zijn van
17 juli t/m 15 augustus 2004.

Nieuwezijds Voorburgwal 4 -10
1012 RZ Amsterdam
tel. 020 530 9630
fax 020 530 9631
info@binger.nl

Maurits Binger Film Instituut